

Tekster: Es 60,1-6, Matt 2,1-12

Salmer: 122 Den yndigste rose, 136 Dejlig er, 138 De hellig tre konger (mel. Østrigsk julevise), 131 Blåt vælded lys (mel. Haumann)

Så ender julen, - for nogle er den måske sluttet for længst, men i dag slutter den her i kirken. For nogle er det vemodigt, for andre en lettelse, men under alle omstændigheder: i dag er det 12. juledag, den sidste dag i julen. Men ét er jo vores fejring af julen. Noget andet er julens egen begivenhed, og det budskab der gør den kendt. Og selvom fejringen af julen nu slutter, så er julens begivenhed, Guds søns fødsel i Jesus Kristus, et faktum i verden, som ikke lader sig pakke ned i papæsker og stille på loftet for først at blive taget frem igen om godt 11 måneder.

Det glædelige budskab som kom til verden med Jesus er kommet for at blive. Freden er kommet til jord, "himmelens fred med Guds ord. Æren er Guds i det høje", som vi sang juledag.

Ikke desto mindre handler Helligtrekongers-evangeliet om, hvordan Guds søns fødsel skiller

vandene. De vise mænd kommer rejsende langt borte fra for at finde barnet og tilbede det, og deres søgen lykkes om end med vanskeligheder. Imens sidder Kong Herodes lige i nærheden og prøver forgæves at finde barnet for at slå det ihjel.

Det er noget tilbagevendende i fortællingerne om Jesus dette med, at han skiller vandene. Simeon i templet siger, da han tager den spæde Jesus i armene efter hans omskærelse, at han skal være et tegn, der modsiges. Og Jesus siger også selv 30 år senere, da han holder tale for sine disciple, inden han sender dem ud at forkynde, at han er kommet for at skabe splid i verden mellem dem, der er med ham og dem, der er mod ham.

Det er svært at forlige sig med, at det evangelium, vi tror på som fredens evangelium sådan skulle være en kilde til kiv og splid blandt mennesker. Og dog viser historien jo, at den splid der straks Jesus fødtes opstod mellem dem der tilbad ham og dem, der søgte at komme ham til livs, den var kommet for at blive. Men er det budskab Jesus forkyndte ind i verden da ikke fredens evangelium? Jo, det er

fredens evangelium, for det budskab Jesus forkyndte og gjorde sig til ét med, det handler om, at vi som mennesker kan leve i vished om, at der er fred mellem Gud og os. Det er det helt grundlæggende. Men fred mellem Gud og os, har det overhovedet noget at sige moderne mennesker? Ja, hvis man lytter til, hvad Luther siger om det "at have en gud", så har det faktisk noget at sige os alle sammen. For at have en gud, det betyder ifølge Luther, at have noget at holde sig til, støtte sig til og forvente sit livs lykke af. Problemet er bare, stadig ifølge Luther, at det ikke er lige meget, hvad eller hvem man forventer sit livs lykke af. Hvis man holder sig til og forventer alt godt af Gud den almægtige, himlens og jordens skaber som gav sig til kende for verden i Jesus Kristus, så har vi fred med Gud, for Gud møder os i Jesus med uforbeholden tilgivelse af alt, vi har forbrudt mod ham, og med en grænseløs kærlighed, som holder fast ved os i liv og død. Men holder man sig til og søger man sit livs lykke i alt muligt andet: et politisk system, en sund levevis, fine og smukke ting, afhængighed af berusende stoffer, seksuel tilfredsstillelse, eller hvad som helst andet, og bliver

det, det middel og mål, man sætter alt til side for, så er der ingen fred, fordi den fred og glæde, man trakter efter, ikke findes i andre forhold end i forholdet til Gud, der har givet én livet. Man kan også sige det på den måde, at det er ikke en enkelt ting eller et enkelt forhold i den skabte verden, der kan give en varig fred og glæde, men det er alene den Gud, som selv er uden for den verden han har skabt, der kan give den fred og glæde, vi længes efter.

Det ville alt sammen være meget enkelt, hvis det var en selv, der valgte, hvad man ville være afhængig af. Så kunne man med rette sige, at en hver lå, som han selv havde redt. Men sådan er det jo ikke. Det er mindst ligeså meget tingene og ideerne i verden, der vælger os, som det er os der vælger dem. Og deraf kommer ufreden. For alt det i verden, der har tag i os, giver ikke frivilligt slip på os. Tag for eksempel noget så udramatisk som det danske demokrati, og se hvad der sker, hvis man offentligt forkynder at demokratiet og dets regler rager én en høstblomst og at man agter at bryde dem, når det passer en. Se hvad der sker, hvis man viser, at man da er fløjtende

lige glad med sit helbred og at man ryger og drikker og spiser hvad og hvor, det passer én. For slet ikke at tale om, hvad der sker, hvis én der havnet i et eller andet misbrug, søger at komme ud af det igen, så kæmper ikke bare det miljø af misbrugere, man har tilhørt, men også ens egen krop imod af alle kræfter.

Det handler om, at de ting og ideer i verden, man knytter sig til, vil besidde en. Men gælder det samme ikke forholdet til Gud? Hører vi ikke sagt med rene ord i Det gamle Testamente, at Gud er en nidkær Gud, som ikke vil dele sin magt over os med nogen anden? Jo, men da Gud åbenbarede sig i Jesus Kristus fik Guds krav på eneherredømmet over mennesket en præcisering. Da Jesus blev spurgt om, hvilket der var det største bud i loven svarede han, at der er buddet om at elske Gud af hele sit hjerte, og han føjede så til, der er et andet bud som ligner dette: du skal elske din næste som dig selv. Så Guds herredømme over et menneske ytrer sig i, at det menneske deler sig selv og sit liv og sin ejendom og sin tid med sit medmenneske. Her skilles vandene. For enhver anden afhængighed sætter

kærlighedsforholdet til medmennesket ud af kraft. Det gælder selv det danske demokrati, som vi med rette er stolte af og sætter så højt. Da Lisbeth Zornig og hendes mand forrige år tog nogle illegale flygtninge op og kørte dem til Sverige fik de en bøde på 50.000 kr. Og hvad misbrugsafhængighed kan medføre af medmenneskelig afstumpethed er velkendt.

Afhængigheden af Gud sender et menneske tilbage til forholdet til medmennesket, men nu ikke mennesker man deler værdier, meninger eller afhængighed med, men det menneske, man møder på sin vej. Netop det konkrete menneske, man fra situation til situation står over for, er ens næste, som man skylder samme kærlighed, som man skylder sig selv.

Så hvad er det, vi bærer med os, nu hvor julen ender og hverdagene begynder? det er at Gud i Jesus har sagt og vist os, at det der kan fylde et menneskeliv med mening, glæde og fred, det er at kende Gud som den der tilgiver os og elsker os og sender os ud for dele vore liv og vore dage med de mennesker vi møder uden reservation og uden forbehold. Og

modet og magten og evnerne til det skal vi hverken finde i os selv eller i den verden, der omgiver os, men vi skal finde dem i den uudtømmelige, ubændige kærlighed den levende gud, Jesu Kristi og vor Fader elsker os med. Og så må verden og alle dens magter og myndigheder te sig så tosset de vil: julen er kommet for at blive som Guds herredømme i vore hjerter.

Amen.